

NOTAT

Dato: 7. februar 2006
Kontor: Udlændingelovskontoret
J.nr.: 2005/4000-65
Sagsbeh.: SWE

Notat om de indkomne hørings svar vedrørende forslag til ændring af udlændingeloven (Betinget udvisning, skærpe af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud m.v.).

1. Indledning

Integrationsministeriet har ved breve af 22. december 2005 hørt en række myndigheder og organisationer over forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Betinget udvisning, skærpe af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud m.v.).

Følgende hørte myndigheder og organisationer har pr. 7. februar 2006 afgivet skriftlige bemærkninger til lovforslaget:

Advokatrådet, Amnesty International, Børnerådet, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Restpolitisk Forening, Dansk Røde Kors, Datatilsynet, Den Katolske Kirke i Danmark, Kirkernes Integrations Tjeneste, Politidirektøren i København, Red Barnet, Rigsadvokaten og Rådet for Etniske Minoriteter.

Følgende hørte myndigheder og organisationer har oplyst, at de ikke har bemærkninger til lovforslaget:

Dansk Psykolog Forening, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Flygtningenævnet, Foreningen af Politimestre i Danmark, Foreningen af Statsamtmand, KL, Københavns Byret, Rigspolitiet, Politiforbundet i Danmark, Præsidenten for Vestre Landsret og Præsidenten for Østre Landsret.

Følgende hørte myndigheder og organisationer har (endnu) ikke afgivet bemærkninger til lovforslaget:

Dansk Missionsråd, Dansk Socialrådgiverforening, Den Danske Europabevægelse, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Familiestyrelsen, Foreningen af Statsamtsjurister, Institut for Menneskerettigheder, Mellempolkeligt Samvirke, Politifuldmægtigforeningen, Retten i Århus, Retten i Odense, Retten i Aalborg, Retten i Roskilde, Samarbejdsgruppen om Børnekonventionen, Sø- og Handelsretten og UNHCR.

I det følgende gengives hovedindholdet af de modtagne hørings svar med hensyn til forslagene i det fremsatte lovforslag og Integrationsministeriets bemærkninger hertil. Bemærkninger af generel politisk karakter samt forslag og bemærkninger, der ikke direkte vedrører de fremsatte forslag, herunder forslag der umiddelbart synes at ligge uden for rammerne af det fremsatte lovforslag, er således ikke medtaget. Integrationsministeriet kan for en fuldstændig gennemgang af samtlige indsendte synspunkter henvise til hørings svarene, som er sendt til Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik ved brev af 27. januar 2006.

2. Betinget udvisning

2.1. Anvendelse af betinget udvisning i forbindelse med ungdomssanktion

Amnesty International finder det problematisk, at betinget udvisning tænkes anvendt i forbindelse med ungdomssanktion, der udelukkende retter sig mod børn under 18 år, og finder det uacceptabelt, hvis børn under 18 år i yderligere grad vil kunne udvises. Adskillelsen fra familien må anses for særligt belastende for denne aldersgruppe, og ifølge FN's Børnekonvention artikel 9 skal den danske stat sikre, at barnet ikke adskilles fra sine forældre, medmindre det er til barnets bedste.

Børnerådet og Red Barnet finder, at muligheden for at kombinere ungdomssanktion med betinget udvisning er en urimelig dobbeltstraf, og at der i forbindelse med udvisning skal tages særligt hensyn til, at der er tale om børn, og at børn og forældre ikke bør skilles ad. Red Barnet mener i den forbindelse ikke, at det skal være muligt at udvise en ung til familiens oprindelsesland, når den unge har haft sin opvækst i Danmark og fortsat har sit primære netværk her (forældre og søskende).

Integrationsministeriet skal hertil bemærke, at ungdomssanktion og betinget udvisning begge bygger på særlige kriminalpræventive hensyn og efter ministeriets opfattelse kan supplere hinanden. Ungdomssanktion er en struktureret, kontrolleret socialpædagogisk behandling, som anvendes i anledning af grovere personfarlig eller anden alvorlig kriminalitet, og der er efter ministeriets opfattelse ikke nogen særlig begrundelse for at holde denne sanktion uden for området for betinget udvisning.

Betinget udvisning indebærer ikke, at unge under 18 år kan blive udvist i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Generelt skal der i alle sager om udvisning tages hensyn til, om udvisning må antages at være særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26.

2.2. Udløsning af betinget udvisning

Amnesty International savner en præcisering af, hvornår en betinget udvisning vil blive udløst. Formuleringerne i lovforslagets bemærkninger fremstår uklare og det bør præciseres, hvilke strafbare forhold og hvilken straf ramme, der kan udløse udvisningen.

Integrationsministeriet skal hertil bemærke, at det fremgår af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 24 b, stk. 3, at betinget udvisning vil kunne udløses i de tilfælde, hvor

en udlænding i prøvetiden idømmes strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24. Heraf følger, at udlændingen enten skal være idømt en straf af en vis nærmere angiven længde eller dømt for overtrædelsen af en eller flere nærmere angivne forbrydelser.

Om udlændingen skal udvises, beror på rettens afvejning af på den ene side de forhold, der taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, og på den anden side den kriminalitet, udlændingen har begået. Der vil være tale om en konkret vurdering, og det kan derfor ikke anses for hensigtsmæssigt at præcisere betingelserne for udvisning yderligere i lovforslaget.

2.3. § 26-vurderingen ved dom for nyt forhold i prøvetiden

Amnesty International finder det uacceptabelt at sætte § 26-vurderingen på standby i prøveperioden. Vurderingen er med til at sikre, at udvisninger foregår i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, og det må således forventes, at domstolene vil vurdere udlændinges forhold ud fra den pågældendes nuværende situation og ikke den situation, der var gældende op til to år tidligere. Hvis en udlænding i løbet af prøveperioden er blevet gift eller har fået barn i Danmark, skal dette inddrages i vurderingen, for at det kan afgøres, om retten til familieliv bliver krænket.

Integrationsministeriet skal hertil bemærke, at der også i forbindelse med dom for nyt forhold begået i prøvetiden skal foretages en vurdering efter udlændingelovens § 26. Noget andet er, at udlændingen som udgangspunkt ikke i prøvetiden kan skabe sig en bedre retsstilling. En udlænding, der er tæt på at blive udvist, kan således som udgangspunkt ikke få en bedre retsstilling ved at indgå ægteskab i prøvetiden. Dette er i overensstemmelse med praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

3. Skærpelse af trappestigemodellen

Advokatrådet, Amnesty International, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Røde Kors og Dansk Retspolitisk Forening har udtalt sig imod forslaget om, at flygtninge i relation til trappestigemodellen som udgangspunkt sidestilles med andre udlændinge.

Advokatrådet bemærker, at den foreslåede udvidelse af adgangen til at udvise flygtninge synes at kunne føre til et øget antal flygtninge, som efter endt strafafsoning vil komme til at opholde sig i Danmark på "tålt ophold", idet de vil være beskyttet mod udsendelse efter udlændingelovens § 31, men samtidig kan blive udelukket fra på ny at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3. Dette er et problem, da de vilkår som et tålt ophold indebærer, næppe er i fuld overensstemmelse med de rettigheder, som ifølge FN's Flygtningekonvention tilkommer flygtninge. Der kan tages højde herfor ved at præcisere, at der i sådanne tilfælde som klar hovedregel på ny bør gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Amnesty International er bekymret for, at en række udlændinge med beskyttelsesbehov mister deres flygtningestatus som følge af lovforslaget. Der vil således være en række tilfælde,

hvor udlændingen ikke kan genopnå sin opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, og således ikke længere har krav på de rettigheder, som følger af FN's Flygtningekonvention. Amnesty International frygter derfor, at forslaget vil resultere i en voksende gruppe af udlændinge på "tålt ophold".

Dansk Flygtningehjælp finder det urimeligt og uacceptabelt, hvis flygtninge, der har begået mindre alvorlig kriminalitet, kan havne på "tålt ophold", hvor de pågældende ikke umiddelbart får adgang til den beskyttelse og de rettigheder, som de i henhold til flygtningekonventionen er berettigede til.

Integrationsministeriet skal hertil samlet bemærke, at ministeriet som led i overvejelserne om at skærpe udvisningsreglerne ikke har fundet grundlag for, at kriminalitet tillægges mindre betydning i relation til flygtninge sammenlignet med andre udlændinge. Det gælder også, selv om udvidelsen af udlændingelovens udvisningsgrunde må antages at kunne medføre, at flere udlændinge udvises på grund af kriminalitet – og i den forbindelse udelukkes fra opholdstilladelse – selv om de pågældende ikke aktuelt kan sendes tilbage til deres hjemland.

Træffer retten bestemmelse om at udvise en flygtning i anledning af begået kriminalitet, tager retten ikke hermed stilling til, om flygtningen fortsat risikerer forfølgelse i det land, hvor den pågældende må forventes at tage ophold.

Udvises en flygtning, er det efterfølgende op til Udlændingestyrelsen at tage stilling til, om der på udsendelsestidspunktet er udsendeshindringer, jf. udlændingelovens § 31, jf. § 49 a. Finder Udlændingestyrelsen, at udlændingen kan udsendes, anses afgørelsen automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Finder Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, at udlændingen ikke kan udsendes, skal det samtidig besluttes, om udlændingen på ny kan gives asyl. Udlændingen kan gives opholdstilladelse efter § 7 eller § 8 på ny, hvis særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Efter udlændingelovens § 31, stk. 1, må en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Efter § 31, stk. 2, må en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

Udlændingelovens § 31, stk. 2, bygger på flygtningekonventionens artikel 33, der begrænser den adgang til at udvise flygtninge, der er hjemlet i flygtningekonventionens artikel 32.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må ingen kontraherende stat på nogensomhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv

eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser. Efter artikel 33, stk. 2, kan stk. 1 dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

I forbindelse med vurderingen af, om en udlænding, der er udvist ved dom, men ikke aktuelt kan udsendes, på ny skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, tager udlændingemyndighederne stilling til, om udvisningen af den pågældende er i overensstemmelse med flygtningekonventionen, jf. herved artikel 33, stk. 2. Hvis dette er tilfældet – og udlændingen ikke meddeles opholdstilladelse på ny – vil den pågældende efter Integrationsministeriets opfattelse ikke længere være omfattet af flygtningekonventionen og skal derfor ikke tillægges de rettigheder, der følger af denne.

Det forhold, at udlændingen ikke vil kunne udsendes, vil således alene være begrundet i udlændingelovens § 31, stk. 1, om forbud mod udsendelse til tortur m.v.

Skærpselsen medfører således hverken, at nogen i strid med flygtningekonventionen henvises til et såkaldt tålt ophold, eller at nogen udsendes af Danmark i strid med flygtningekonventionen.

5. Udvidelse af den særlige udvisningsadgang

Amnesty International finder det problematisk, hvis en voksende gruppe udlændinge efter lang tids ophold i Danmark fortsat vil kunne blive udvist ved et så omfattende antal delikter uden hensyn til strafudmålingen.

Integrationsministeriet skal bemærke, at der ved afgørelsen om udvisning fortsat skal tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1 og 2.

6. Udvisning af religiøse forkyndere m.v.

Kirkernes Integrations Tjeneste (KIT) ønsker en præcisering af ytringsfriheden i forhold til overtrædelse af straffelovens kapitel 12 og 13, § 140 om forhånelser af et lovligt bestående religionssamfund og racismebestemmelsen i § 266 b. KIT er ikke enig i, at en mindre bødestraf skal kunne bevirke inddragelse af opholdstilladelsen, medmindre en klar præcisering finder sted over for de relevante forkyndere.

Integrationsministeriet skal hertil bemærke, at spørgsmål om forholdet mellem ytringsfriheden og strafbelagte udtalelser reguleres af grundloven og straffeloven. Der er således ikke tale om et udlændingeretligt spørgsmål, og forslaget berører ikke gældende regler herom.

Det er allerede i dag muligt at *inddrage* en opholdstilladelse til en religiøs forkynder m.v., hvis denne idømmes straf, herunder bødestraf, for overtrædelse af en række nærmere an-

givne straffelovsbestemmelser, herunder straffelovens kapitel 12 og 13, § 140 og § 266 b. En sådan dom vil være til hinder for, at udlændingen på ny meddeles opholdstilladelse som religiøs forkynder m.v., men dommen vil ikke nødvendigvis være til hinder for, at den pågældende meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, f.eks. som studerende eller arbejdstager. Lovforslaget går ud på, at der indføres en mulighed for *udvisning* på baggrund af idømmelse af en bødestraf for de nævnte straffelovsbestemmelser. Den foreslåede bestemmelse indebærer, at også bødestraf vil være til hinder for at opnå ny opholdstilladelse på andet grundlag, så længe det i tilknytning til udvisningens fastsatte indrejseforbud gælder. Der henvises til afsnit 4 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

7. Inddragelse af hensyn ved en afgørelse om udvisning

7.1. Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 24 a

Amnesty International er som udgangspunkt enig i, at der skal lægges vægt på forbrydelsens grovhed, almensikkerheden og hensynet til offeret ved domsafgørelser i forbindelse med kriminalitet. Dette synes allerede at være domstolenes praksis og giver sig udslag i den konkrete strafudmåling. Amnesty International finder det bekymrende, at forslaget indeholder en yderligere vægtning af disse forhold i forbindelse med udvisningssager, idet det frygtes, at der vil ske en svækkelse af udlændingens rettigheder ved den konkrete proportionalitetsafvejning i forbindelse med § 26-vurderingen.

Integrationsministeriet er enig i, at der er tale om hensyn, som må antages at indgå i domstolenes samlede vurdering af, hvilken straf der skal udmåles i en konkret sag. Integrationsministeriet finder imidlertid, at det bør fremhæves udtrykkeligt i udlændingeloven, at der ved en afgørelse om udvisning skal lægges vægt på de nævnte hensyn. Der kan henvises til afsnit 3.5 og 3.6 i bemærkningerne til lovforslaget.

Der skal – som i dag – ved afgørelsen om udvisning endvidere tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26.

7.2. Udlændingelovens § 26, stk. 2

Amnesty International finder, at forslaget om, at udvisning "skal" finde sted, kan underminere § 26-vurderingen. Amnesty International finder endvidere, at lovforslaget vil indebære en svækkelse af den proportionalitetsafvejning mellem forbrydelsens grovhed og den overlast udvisningen vil medføre for udlændingen, som Danmark er forpligtet til at udføre, jf. den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8 samt gældende praksis fra den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Dansk Flygtningehjælp finder, at ændringen af ordlyden i § 26, stk. 2, fra "kan" til "skal", indebærer en yderligere indskrænkning af de danske udlændingemyndigheders mulighed for at lade proportionalitetsprincippet finde anvendelse.

Integrationsministeriet skal hertil samlet bemærke, at den foreslåede ændring af udlændingelovens § 26, stk. 2, understreger, at de i § 26, stk. 1, nævnte forhold kun undtagelsesvist skal føre til, at udvisning undlades.

Ved en afgørelse om udvisning skal der fortsat tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26. Der skal i den forbindelse bl.a. tages hensyn til udlændingens tilknytning til det danske samfund og herboende personer samt udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed.

Om udvisning skal finde sted, beror således fortsat på rettens konkrete afvejning af på den ene side de forhold, der taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, og på den anden side den kriminalitet, udlændingen har begået.

Det skal i den forbindelse endvidere vurderes, om udvisning vil være i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og Børnekonventionen.

7.3. Praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Advokatrådet og Dansk Flygtningehjælp har anført, at der ikke i den gengivne praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol umiddelbart synes at være belæg for, at en mindre forbindelse til oprindelseslandet, f.eks. i form af et rent sporadisk kendskab til landets sprog, i det anførte omfang vil være tilstrækkelig til at gøre udvisning forenelig med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Integrationsministeriet skal hertil samlet bemærke, at det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget (afsnit 2.1.5.1, side 8, om proportionalitetsafvejningen efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 i udvisningssager), at det helt centrale i sager, hvor udlændingen er født i opholdslandet eller kommet dertil i barnealder, er spørgsmålet om tilknytningen til oprindelseslandet (statsborgerlandet). Har udlændingen ingen tilknytning hertil, vil en udvisning indebære en krænkelse af EMRK art. 8.

Det fremgår endvidere, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol gennem de seneste års praksis synes at acceptere en udvisning, selvom en udlænding er opvokset i opholdsstaten og har opholdt sig der det meste af sit liv, hvis den pågældende ikke har mistet enhver forbindelse eller tilknytning til oprindelseslandet f.eks. ved at opretholde blot et vist kendskab til kulturen og sproget eller have en vis social eller familiemæssig tilknytning til dette land, forudsat vedkommende er fundet skyldig i grovere kriminalitet og ikke har stiftet egen familie (børn) i udvisningslandet, inden afgørelsen om udvisning blev truffet.

Bemærkningerne er efter Integrationsministeriets opfattelse i overensstemmelse med retspraksis og de synspunkter, der gøres gældende i den juridiske litteratur. Der kan bl.a. henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols domme *Boughanemi* (dom af 24. april

1996) og *El Boujaïdi* (dom af 26. september 1997) og Jon Fridrik Kjølbro, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention – for praktikere, Jurist- og Økonomforbundets Forlag 2005.

Integrationsministeriet skal endelig bemærke, at det – som hidtil – vil være retten der i konkrete sager afgør, om en udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

8. Skærpelse af reglerne om indrejseforbud

8.1. Udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 4

Advokatrådet bemærker, at den foreslåede ændring af udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 4, i en overgangsperiode må forventes at blive processkabende, da den ikke knytter indrejseforbudets varighed til objektive kriterier vedrørende strafflængden, men vil indebære en konkret vurdering af proportionaliteten af indrejseforbudets varighed i forhold til sagens nærmere omstændigheder.

Amnesty International er bekymret for, om der ved forslaget om en øget adgang til at udvise for bestandigt, opretholdes en proportionalitetsafvejning.

Rigsadvokaten finder – i overensstemmelse med arbejdsgruppen om betinget udvisning – at der bør udvises forsigtighed med at ændre længden af indrejseforbud i skærpende retning på en måde, som binder domstolene til at anvende meget lange indrejseforbud. Rigsadvokaten finder det endvidere af afgørende betydning, at bestemmelserne om indrejseforbudets varighed er udformet så enkle som muligt. Rigsadvokaten kan på denne baggrund ikke anbefale, at der sker ændringer af bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 3, som foreslået, og bemærker i den forbindelse, at den foreslåede formulering næppe kan forventes at have større praktisk betydning.

Integrationsministeriet skal hertil samlet bemærke, at meget lange fastlagte indrejseforbud efter ministeriets opfattelse kan medføre, at færre udlændinge bliver udvist.

Integrationsministeriet finder dog, at det er muligt at øge anvendelsen af indrejseforbud for bestandig, uden at det medfører, at færre udlændinge bliver udvist. Dette kan opnås ved at lade det være udgangspunktet, at en udlænding, der udvises på baggrund af en ubetinget fængselsstraf på mellem et år og seks måneder og to år, udvises for bestandig, men således at indrejseforbud begrænses til ti år efter en konkret vurdering i tilfælde, hvor der alene findes grundlag herfor.

Denne mulighed for at fastsætte et indrejseforbud på ti år skal alene udnyttes, hvis et indrejseforbud for bestandig vil indebære, at udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

8.2. Udlændingelovens § 32, stk. 3

Dansk Retspolitisk Forening (DRF) finder, at forslaget om, at udlændinge, der udvises ved dom, og som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder, skal meddeles indrejseforbud for mindst fem år, er udtryk for endnu en svækkelse af udlændinges retsstilling. DRF kritiserer, at der ikke længere vil finde en konkret vurdering sted af den begåede forbrydelse og lovovertræderens tilknytning til landet. DRF finder, at lovforslaget bærer et foruroligende præg af, at den dømmende magts kompetence efter princippet i grundlovens § 3 om statsmagtens tredeling går betænkeligt nær.

Integrationsministeriet skal hertil bemærke, at længden af indrejseforbud fastsat i forbindelse med udvisning af udlændinge, der udvises ved dom, og som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder, i dag er fastlagt ved lov. Længden af indrejseforbud er således ikke genstand for en skønsmæssig vurdering. Den forslåede ændring af udlændingelovens § 32, stk. 3, ændrer ikke herved.

9. Andre spørgsmål

Politidirektøren i København nævner, at det i bemærkningerne til lovforslaget anførte om, at der ved lovligt ophold forstås lovligt ophold her i landet i form af visumfrit ophold, et visumophold eller et ophold med opholdstilladelse, ikke er ganske i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens praksis, idet styrelsen vedrørende visumfri udlændinge og udlændinge, der opholder sig med lovligt visum, har oplyst, at de ikke har lovligt ophold i udvisningsreglernes forstand, da det lovlige ophold efter udlændingelovens § 27 regnes fra tilmelding til Folkeregistret, hvilket disse grupper af udlændinge selvsagt ikke har gjort.

Integrationsministeriet skal hertil bemærke, at udlændinge, der opholder sig i Danmark med opholdstilladelse, på visum eller visumfrit, opholder sig lovligt her i landet. Den retsopfattelse Udlændingestyrelsen har givet til kende over for Politidirektøren i København vedrører spørgsmålet om, fra hvilket tidspunkt det lovlige ophold skal regnes i relation til udlændingelovens §§ 22, 23 og 25 a. Af administrative årsager beregnes lovligt ophold i relation til udlændingelovens §§ 22, 23 og 25 a fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregistret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse. Lovforslaget medfører ingen ændring af denne retsopfattelse.